

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžr/154/2012
Identifikačné číslo spisu:	5012200089
Dátum vydania rozhodnutia:	08.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5012200089.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ing. Miroslava Gavaleca PhD. a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľky: B. P., bytom O., F., proti odporcovi: Okresný úrad Martin, (pôvodne Obvodný pozemkový úrad Martin, P. Mudroňa 45, Martin), za účasti: Slovenský pozemkový fond, Regionálny odbor Martin, so sídlom Bottova 23, Martin, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ObPÚ-2012/00258-II.-URB zo dňa 11.1.2012, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/6/2012-47 zo dňa 6.7.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/6/2012-47 zo dňa 6.7.2012 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke ani účastníkovi SPF náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I

Predmet konania

Krajský súd v Žiline rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie č. ObPÚ-2012/00258-III.-URB zo dňa 11.1.2012, ktorým odporca podľa ustanovení zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) rozhodol o reštitučnom nároku navrhovateľky. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľke ani účastníkovi konania SPF ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo námietky navrhovateľky uvedené v opravnom prostriedku vyhodnotil ako nedôvodné; k námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súd prvého stupňa zaujal stanovisko, že odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k PK p.č. 1610 bolo síce stručné, ale dostatočné.

Krajský súd k odvolacím námietkam navrhovateľky vo vzťahu k PK p.č. 2457 v PK vložke 1852 konštatoval, že v reštitučnej žiadosti navrhovateľka nežiadala o navrátenie časti PK p.č. 2457. Z úradnej činnosti súdu sp. zn. 22Sp/5/2012 bolo súdu známe, že túto PK parcelu si uplatnila iná reštituentka, a to T. A.. Hoci bolo rozhodované o PK p.č. 2457, ktorá nebola predmetom reštitučnej žiadosti, uvedené nebolo vadou, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.), pretože vo vzťahu k tejto parcele nebolo vlastnícke právo a ani náhrada priznaná. Keďže v tomto prípade bol nárok na PK p.č. 2457 ako taký zamietnutý, samotné rozhodovanie o parcele, ktorá vôbec nebola predmetom reštitučnej žiadosti, nemalo žiaden vplyv na právne postavenie navrhovateľky, ktorá ani netvrdila, že by bola oprávnenou osobou k tejto parcele. Z tohto dôvodu preto krajský súd konštatoval, že všetky námietky uplatnené v oprávnom prostriedku týkajúce sa tejto parcely boli plne nedôvodné, pretože navrhovateľka nemala aktívnu vecnú legitimáciu rozporovať zistenia vo vzťahu k tejto parcele, keďže nebola touto časťou vydaného rozhodnutia ukrátená na právach. Z týchto dôvodov sa krajský súd námietkami navrhovateľky ohľadne prebiehania katastrálneho konania č. X 263/2011 a zápisu Slovenskej republiky - Slovenského národného múzea na LV č. XXXX ako vlastníka EKN p.č. 2457 v 4/5 ani meritorne nemohol zaoberať a túto námietku preto vyhodnotil ako právne irelevantnú.

Krajský súd nepovažoval za dôvodné ani námietky týkajúce sa PK p.č.1610 v PK vložke 807. Uviedol, že odôvodnenie poukazovalo na textovú a grafickú identifikáciu č. 264/2005 zo dňa 31.10.2005 a tiež i na identifikáciu č. 1218/2011 zo dňa 20.12.2011, ktorá konkrétne rieši PK p.č. 1610 zapísanú vo vložke 807. Dodal, že v reštitučnom návrhu došlo k nesprávnosti, keď navrhovateľka požadovala priznanie vlastníckeho práva ohľadne PK p.č. 1610, avšak zapísanej vo vložke 745. Súčasťou správneho spisu bola vložka č. 745, ako i vložka 807 k.ú. F., z ktorých bolo zrejmé, že PK p.č. 1610 bola zapísaná len vo vložke 807. Tieto vložky predložila sama navrhovateľka. Preto odporca podľa krajského súdu správne uviedol vložku 807. Krajský súd dal za pravdu správnomu orgánu, že táto nehnuteľnosť mala v čase prechodu do vlastníctva štátu charakter zastavanej plochy, a to dom č. 12 a dvor (ako to vyplynulo i z úplného výpisu z PK vložky 807 zo dňa 9.7.1970) a taktiež bolo dostatočne uvedené i právne posúdenie, keď bol citovaný § 1 zák. č. 503/2003 Z.z. (síce bez jeho slovnej citácie, avšak vzhľadom na to, že navrhovateľka bola v správnom konaní zastúpená advokátkou, poukaz na konkrétne ustanovenie zákona považoval krajský súd za dostačujúci).

Čo sa týka námietky vydávania čiastkových rozhodnutí a nesúhlasu navrhovateľky s vydávaním takýchto rozhodnutí, krajský súd vyslovil názor, že samotné vydanie takéhoto rozhodnutia je na správnej úvahe správneho orgánu. Jedná sa o procesný postup správneho orgánu, ktorý je plne v kompetencii správneho orgánu. Vo vzťahu k námietke, že navrhovateľke bude takto upretý výber medzi náhradnými pozemkami alebo finančnou náhradou, krajský súd poukázal na interný pokyn generálneho riaditeľa č. 3/2011 Slovenského pozemkového fondu, ktorým sa upravuje postup Slovenského pozemkového fondu pri poskytovaní náhrad oprávneným osobám podľa zákona č. 229/1991 Zb. a zákona č. 503/2003 Z.z. v znení zákona č. 559/2010 Z.z., na ktorý poukazuje i účastník konania Slovenský pozemkový fond vo svojom vyjadrení k oprávnenému prostriedku a to konkrétne čl. XV. bod 3 posledná veta, podľa ktorého ustanovenie druhej vety tohto odseku neplatí, ak o nároku oprávnenej osoby bolo rozhodnuté viacerými rozhodnutiami a úhrnný nárok je vyšší ako 400 m² a 166 Eur. Preto krajský súd zdôraznil, že práva navrhovateľky nebudú dotknuté vydávaním čiastkových rozhodnutí, pretože Slovenský pozemkový fond bude akceptovať úhrnnú výmeru jednotlivých pozemkov, za ktoré bolo priznané právo na náhradu. Tá skutočnosť, že Slovenský pozemkový fond bude mať vedomosť o vydávaní čiastkových reštitučných rozhodnutí je daná tým, že je účastníkom správneho konania v každej takejto veci.

K námietke navrhovateľky ohľadne dĺžky konania krajský súd uviedol, že dĺžka konania nespôsobuje sama o sebe nezákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p.; ide o také porušenie procesnej normy (Správneho poriadku), ktoré nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, avšak môže byť riešené inými inštitútmi procesného práva, napr. v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti O.s.p.

Krajský súd sa zaoberal aj námietkou nedostatočného zistenia okruhu právnych predchodcov

navrhovateľky, ku ktorej uviedol, že navrhovateľka v uplatnenej reštitučnej žiadosti konkrétne uviedla pôvodných vlastníkov, po ktorých sa cítila byť oprávnenou osobou (§ 2 ods. 2 z.č. 503/2003 Z.z.). Týmto pôvodnými vlastníkami sú P. X. A., voči ktorému je neter, I. A., voči ktorej je neter a F. A., voči ktorému je dcéra. Preto nemohlo byť rozhodované o reštitučnom nároku vo vzťahu k iným pôvodným vlastníkom a navrhovateľka nemohla byť oprávnenou osobou podľa § 2 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z.z. k osobám iným, ako uvedeným v reštitučnej žiadosti. Keďže F. Q. nebola uvedená ako pôvodná vlastníčka, od ktorej si oprávnená osoba odvodzuje svoj reštitučný nárok, nebolo potrebné zisťovať vlastníctvo pôvodnej vlastníčky F. Q..

II

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľky

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci krajskému súdu na nové konanie. Dôvodila tým, že správny súd prejednávajú právnu vec nesprávne právne posúdil, pričom toto nesprávne právne posúdenie robí nezrozumiteľným celý napadnutý rozsudok. Namietala skutočnosť, že súd pribral do konania SPF, ktorý podľa jej názoru nebol a nemá byť účastníkom konania. Ďalej nesúhlasila so záverom krajského súdu o tom, že rozhodovanie odporcu o jej reštitučnom nároku formou čiastkových rozhodnutí nebolo v rozpore so zákonom. Tvrdila, že ak riaditeľ SPF vykladal zákon, nemal na to právomoc a nemožno sa týmto riadiť. Ďalej súdu vytýkala, že jej neboli doručené podania SPF a odporcovi, že jeho úradný postup bol nesprávny a jeho rozhodnutie nespreskúmateľné. Za nesprávny tiež označila záver krajského súdu o tom, že dĺžku správneho konania považoval za porušujúcu procesnú normu, avšak nemajúcu vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

III

Stručné zhrnutie vyjadrenia odporcu a účastníka konania SPF k odvolaniu navrhovateľky

Oporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky navrhol rozsudok krajského súdu o potvrdení jeho rozhodnutia ako vecne správny potvrdiť. Námietky navrhovateľky nepovažoval za dôvodné.

K odvolaniu navrhovateľky sa vyjadril aj účastník konania SPF. Nepovažoval za pravdivé ani za preukázané tvrdenie navrhovateľky, že by jej z dôvodu rozhodovania o jej nárokoch čiastkovými rozhodnutiami nevzniklo právo na vydanie náhradného pozemku, ale len právo na vydanie peňažnej náhrady v súlade s § 6 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. Tvrdil, že až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Martine a po obdržaní výzvy od navrhovateľky SPF vykoná ocenenie pozemkov, z ktorého bude možné určiť ich peňažnú hodnotu.

Poukázal ďalej na čl. XV ods. 3 interného pokynu generálneho riaditeľa SPF č. 3/2011 o postupe pri poskytovaní náhrad oprávneným osobám podľa zákona č. 229/1991 Zb., podľa ktorého „náhradný pozemok sa prevedie na oprávnenú osobu, ak jej bol rozhodnutím právoplatným po 1.1.2008 priznaný aj nárok na náhradné pozemky. Ak výška takéhoto nároku predstavuje výmeru nižšiu ako 400 m², a ak nárok v peniazoch je nižší ako 166 €, oprávnená osoba má nárok len na poskytnutie finančnej náhrady. V tomto prípade fond vydá rozhodnutie, ktoré tvorí prílohu č. 2. Rozhodnutie vypracuje regionálny odbor a zašle odboru prevodu a nájmu, ktorý ho predloží na podpis generálnemu riaditeľovi. Ustanovenie druhej vety tohto odseku neplatí, ak o nároku oprávnenej osoby bolo rozhodnuté viacerými rozhodnutiami, a úhrnný nárok je vyšší ako 400 m² a 166 €.”

Zdôraznil, že Slovenský pozemkový fond bude na základe uvedeného ustanovenia riešiť reštitučné nároky navrhovateľky podľa viacerých rozhodnutí Obvodného pozemkového úradu v Martine vcelku a preto obava navrhovateľky, že by jej nebol vydaný náhradný pozemok, ale len peňažná náhrada, nie je dôvodná.

K ostatným odvolacím dôvodom navrhovateľky - ako je absencia odôvodnenia napádaného rozhodnutia, jeho nespreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť, ako aj k ďalším vytýkaným nedostatkom, sa Slovenský

pozemkový fond nevyjadril, nakoľko sa ho tieto priamo ako vedľajšieho účastníka konania nedotýkajú.

IV

Argumentácia rozhodnutia správneho orgánu

Rozhodnutím č. ObPÚ-2012/00258-II.-URB zo dňa 11.1.2012 odporca vyslovil, že navrhovateľka nespĺňa podmienky uvedené v §§ 1, 2, 3 zákona na navrátenie vlastníctva, ani na priznanie práva na náhradu. Konštatoval, že navrhovateľke sa nenavracia vlastnícke právo k pozemkom ani nepriznáva právo na náhradu za PK p.č. 1610 (dom č. 12) o výmere 219 m² zapísanú v PK vložke č. 807 a za časť PK p.č. 2457 (roľa) o výmere 415 m² nachádzajúcej sa v k.ú. F.. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľka v reštitučnej žiadosti uviedla, že pôvodným vlastníkom v reštitučnej žiadosti uvedených PK parciel, ako aj iných pozemkov nachádzajúcich sa v k.ú. F., bol P. X. A., I. A., P. A., F. A. a nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v zmysle § 3 ods. 1 písm. j) a m) zákona. Správny orgán rozhodoval len o vyššie uvedených pozemnoknižných parcelách, pričom z predloženej grafickej a textovej identifikácie parciel zo dňa 31.10.2005 a zo dňa 20.12.2011 zistil, že PK p.č. 2457 - jej časť o výmere 415 m² neprešla do vlastníctva štátu a teda neboli splnené podmienky uvedené v §§ 2, 3 zákona, pričom k uvedenému dospel aj oboznámením sa s rozhodnutím Správy katastra Martin č. X 263/2011 zo dňa 7.12.2011. K pozemku PK p.č. 1610 odporca uviedol, že v čase prechodu do vlastníctva štátu mala charakter zastavanej plochy (dom č. 12, dvor) a nakoľko neboli splnené podmienky uvedené v § 1 zákona, rozhodol o nenavrátaní vlastníctva a nepriznaní práva na náhradu. Dodal, že nebolo rozhodnuté o celom reštitučnom nároku navrhovateľky, pretože správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za týmto účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie; preto požiadal Správu katastra Martin o vyhotovenie dokladov týkajúcich sa prevodu vlastníctva, ako aj vyhotovenie geometrických plánov, ktoré zabezpečuje Slovenský pozemkový fond. O zvyšných nehnuteľnostiach preto bude rozhodnuté po predložení týchto dokladov.

V

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že podanie odvolania nebolo dôvodné a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. októbra 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou odo dňa 01. októbra 2013 Obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona a podľa ods. 4 citovaného ustanovenia pôsobnosť obvodného úradu životného prostredia, obvodného pozemkového úradu, obvodného lesného úradu, obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie a správy katastra ustanovená osobitnými predpismi prechádza na okresný úrad.

Na základe nižšie citovaných zákonných ustanovení má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do postavenia Správy katastra v Martine ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpil z titulu

zákonných zmien Okresný úrad Martin. Uvedená právna zmena sa premietla v zákone č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších právnych predpisov (katastrálny zákon) najmä prostredníctvom novelizovaného znenia najmä ustanovení § 11 (miestnymi orgánmi štátnej správy na úseku katastra sú okresné úrady, ak osobitný zákon neustanovuje inak) a 18 ods. 2 (okresný úrad podľa písm. a/ rozhoduje v katastrálnom konaní, podľa písm. b/ až k/.....).

Preto bude s týmto právnym nástupcom najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej konať na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán, ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o potvrdení rozhodnutia odporcu o časti reštitučného nároku uplatneného navrhovateľkou podľa ustanovení zákona, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutia a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základy opravných prostriedkov prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 250l a nasl. O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 3 pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu prihliadne súd len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 1 zákona tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, b) lesný pôdny fond.

Podľa § 2 zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len „rozhodujúce obdobie“) spôsobom uvedeným v ustanovení § 3 (ods. 1).

V zmysle § 3 ods. 1 písm. j/ zákona oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis odporcu vyplynulo, že navrhovateľka si dňa 29.12.2004 uplatnila nárok na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam ako neter po pôvodných vlastníkoch neho P. X. A. a I. A. a ako dcéra po pôvodnom vlastníkovi F. A.. O nároku odporca rozhodoval čiastkovými rozhodnutiami.

V rozhodnutí, ktoré je predmetom súdneho prieskumu, rozhodol odporca o časti nároku navrhovateľky a to konkrétne o PK p.č. 1610 (dom č. 12) vo výmere 219 m², zapísanej v PK vložke č. 807 a o časti PK p.č. 2457 (roľa) vo výmere 415 m², nachádzajúcej sa v k.ú. F.. Reštitučným titulom bola kúpna zmluva uzavretá medzi vlastníkmi a Čsl. štátom - cestným investorským útvarom Banská Bystrica dňa 7.11.1984, ktorá mala byť uzavretá v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok.

Z identifikácie zo dňa 1.10. až 31.10.2005 vyplynulo, že PK p.č. 2457 zapísaná vo vl.č. 1872, je totožná s EKN p.č. 2457, orná pôda o výmere 395 m², ako aj s časťami ďalších CKN parciel a to p.č. 7634/22 a 7641/1. Z pripojenej identifikácie je ďalej zrejmé, že PK p.č. 1610 je zapísaná vo vl.č. 807 ako dom, bolo z nej vyvlastnených 219 m² a je totožná s časťami CKN p.č. 1601/1 (zastavaná plocha), 1601/17 (zastavaná plocha-dvor) a 4232/1 (zastavaná plocha-komunikácia). Zo spisu tiež vyplýva, že vo vl.č. 807 pre k.ú. F. je pod radovým č. 1 zapísaná PK p.č. 1610 ako dom č. popisné 12, s dvorom, v Jahodníkoch. Úplný výpis z PK vložky 807 bol vyhotovený 9.7.1970.

Odporca v preskúmanom rozhodnutí vyslovil, že navrhovateľka nespĺňa podmienky uvedené v §§ 1, 2, 3 zákona a preto sa jej nenavracia vlastnícke právo k pozemkom, ani nepriznáva právo na náhradu za PK p.č. 1610 (dom č. 12) o výmere 219 m² zapísanú v PK vložke č. 807 a za časť PK p.č. 2457 (roľa) o výmere 415 m², nachádzajúcej sa v k.ú. F..

Z rozhodnutia odporcu vyplynulo, že navrhovateľka v reštitučnej žiadosti uviedla, že pôvodným vlastníkom v reštitučnej žiadosti uvedených PK parciel, ako aj iných pozemkov nachádzajúcich sa v k.ú. F., boli P. X. A., I. A., P. A., F. A. a nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v zmysle § 3 ods. 1 písm. j) a m) zákona. Správny orgán rozhodoval len o vyššie uvedených pozemnoknižných parcelách, pričom z predloženej grafickej a textovej identifikácie parciel zo dňa 31.10.2005 a zo dňa 20.12.2011 zistil, že časť PK p.č. 2457 o výmere 415 m² neprešla do vlastníctva štátu a teda neboli splnené podmienky uvedené v §§ 2, 3 zákona. Poukázal tu aj na obsah rozhodnutia Správy katastra Martin č. X 263/2011 zo dňa 7.12.2011. K PK p.č. 1610 odporca uviedol, že v čase prechodu do vlastníctva štátu mala táto charakter zastavanej plochy (dom č. 12, dvor) a nakoľko neboli splnené podmienky uvedené v § 1 zákona, správny orgán rozhodol o nenavrátaní vlastníctva a nepriznaní práva na náhradu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa dôkladne zaoberal námietkami navrhovateľky a ex offo preskúmal rozhodnutie odporcu aj z toho hľadiska, či netrpí inými vadami, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a pokiaľ dospel k záveru, že preskúmané správne rozhodnutie bolo vydané na základe správneho právneho posúdenia veci a preto ho potvrdil, bolo potrebné rozsudok prvostupňového súdu, ktorý ho vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, potvrdiť ako vecne správny. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojuje ako svoje vlastné s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 a § 219 ods. 2 OSP. Najvyšší súd zároveň poukazuje na to, že navrhovateľka v odvolaní nespochybňovala rozhodnutie odporcu o nepriznaní nároku z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok (u časti PK p.č. 2457 z dôvodu, že neprešla do vlastníctva štátu a u PK p.č. 1610 z dôvodu, že nejde o pozemok spadajúci pod § 1 zákona, lebo išlo o zastavanú plochu a dvor), v súvislosti s tým neuviedla žiadnu námietku. Namietala len rozhodovanie odporcu čiastkovými rozhodnutiami, dĺžku správneho konania a účastníctvo v konaní. Tieto odvolacie námietky navrhovateľky vyhodnotil odvolací súd ako irelevantné.

K námietke týkajúcej sa účastníctva konania dáva odvolací súd do pozornosti § 14 SP, v zmysle ktorého je účastníkom konania, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak. Účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva. Účastníkmi konania v reštitučnom konaní sú oprávnená osoba a povinná osoba. Keďže podľa § 6 zákona náhradu za pozemky, ktoré nemožno pre existenciu zákonnej prekážky vydať oprávnenej osobe, poskytne štát a to prostredníctvom Slovenského pozemkového fondu, ktorému z tohto dôvodu prináleží účastníctvo v konaní.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že o jej nároku rozhodoval odporca čiastkovými rozhodnutiami a tým mali byť dotknuté jej práva, odvolací súd zdôrazňuje, že je bežnou praxou pozemkových orgánov

rozhodovať o reštitučnom nároku oprávnených osôb čiastkovými rozhodnutiami, takýto postup nie je v rozpore so zákonom a účastníci konania ním nie sú nijakým spôsobom dotknutí, či ohrození na svojich právach a právom chránených záujmoch. Tvrdenie navrhovateľky, že v jednotlivých čiastkových rozhodnutiach nesplňa kumulatívne podmienku výmery nad 400m² a zároveň z hodnoty pozemkov väčšej ako 166 Eur, pričom však jej celkový uplatnený nárok zákonom ustanovené podmienky kumulatívne splňa, odvolací súd zdôrazňuje, že v takýchto prípadoch, keď odporca rozhodoval čiastkovými rozhodnutiami o priznaní práva na náhradu (o čom rozhoduje SPF), SPF vychádza z úhrnnej výmery jednotlivých pozemkov, za ktoré bolo priznané právo na náhradu, nielen z jednotlivých čiastkových rozhodnutí zvlášť.

K namietanej dĺžke konania odvolací súd dáva navrhovateľke do pozornosti ustanovenie § 250t a nasl. O.s.p. a zároveň poukazuje na názor krajského súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje, že nedodržanie lehôt na vydanie rozhodnutia v zmysle SP samo o sebe nie je vadou, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.).

K námietke navrhovateľky, že jej nebol poskytnutý opis zápisnice, odvolací súd uvádza, že žiadnym spôsobom neboli dotknuté jej procesné práva a sama to ani netvrdila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 O.s.p., keď navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo nebola v tomto konaní úspešná. Odporcovi zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje. SPF žiadne trovy v konaní nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.